

PORTAL OBERT

un nou curs

* INAGURACIÓ DEL CURS AL SEMINARI
* **ELS NOUS**
* REPORTATGE: **MÀLAGA**
* INICI DE CURS A LES DUES FACULTATS
* ORDENACIONS, NOTÍCIES ...

31

SEMINARI BARCELONA

11.88

AGENDA

PER SERGI GORDO

SEMINARI

20 de Novembre.-Ordenació Presbiteral d'en Jaume González a la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui.

25 de Novembre.-Jornades de Convivència i Formació:"Espiritualitat en la vida activa del prevere" pel P.Josep Rambla.

1 de Desembre.-Fi del termini per presentar els originals del Concurs de Cartells "Dia del Seminari"1989, amb el lema "ENS FALTEN CAPELLANS PER EVANGELITZAR".
Les bases del concurs es poden recollir a la porteria del Seminari:
c/ Diputació,231

CENTRE D'ESTUDIS FAMILIARS

30 Novembre-1 Desembre.-Els dijous, de 7'30 a 9 del vespre, curs:"Conflictes conjugals", per Pere Rodríguez i Merçè Raventós.

7 Novembre-19 Desembre.-Els dilluns, de 7'30 a 9 del vespre,curs:"Pastoral de les diferents etapes de la vida matrimonial(II)", per Lluís Armengol.
Més informació:
c/Diputació 231 Telf.253 86 59 (tardes)

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

2 Novembre-7 Desembre.-Els dimecres, de 7'30 a 9 del vespres, curs: "La Pregària Cristiana dels Salms", pel P.Hilari Raguer, monjo de Montserrat

27 Novembre-15 Desembre.-Els dijous, de 4'30 a 6'45 de la tarda, curs: "Moral i crisi dels valors", pel P.Jordi M.Escudé,S.I.
Més informació:
c/Rivadeneyra,6,3er Telf.317 48 58

Centre d'Estudis CRISTIANISME I JUSTÍCIA

20 Octubre-24 Novembre.-Els dijous, de 7'30 a 9 del vespre, curs:
"Església d'on vens...on vas...!"
per X.Alegre,Oriol Tuñí i J.I.González Faus.
Més informació:
c/Roger de Llúria,13 Telf. 317 23 38

CONGRÉS SOBRE :
"PARRÒQUIA EVANGELITZADORA"

11-12-13 Novembre.- A Madrid, organitzat per la Comissió Episcopal de Pastoral. De la nostra diòcesi poden assistir-hi 35 persones. Hi haurà tres ponències:
"És la parròquia lloc d'evangelització?
"Parròquia:Comunitat i Missió"
"Com renovar les nostres parròquies"
Informació:
Passeig de la Salut 28-34
BADALONA
Telf. 387 34 99

INSTITUT de TEOLOGIA de BARCELONA

CURS D'ESPIRITUALITAT 1988

LA «NOCHE OBSCURA» EN SAN JUAN DE LA CRUZ
Prof. P. Maximiliano Herráiz, carmelità
Novembre: 7, 8, 9 i 10 (dilluns a dijous)

LA VIRGINITAT, AVUI
Prof. P. Josep M.ª Fondevila, jesuïta
Novembre: 15, 16, 22, 23, 29 i 30
(dimarts i dimecres de cada setmana)

EL EVANGELIO DE LOS ICONOS
Prof. P. Jaume Roig del Campo, jesuïta
Desembre: 12, 13, 14 i 15 (dilluns a dijous)

SUMARI

EQUIP DE CONFECCIÓ

JOSEP M. BASTÉ
DAVID LL. FLURIACH
AGUSTÍ PANYELLA
R. OCTAVI SÀNCHEZ

PORTAL OBERT

Dip.Leg. B-43509-86
c/Diputació 231
08007-B

EDITORIAL

UN NOU CURS

Arribat l'octubre i superades les vacances, sempre agradables -vegeu-ne sinó el reportatge de Màlaga- iniciem un nou any acadèmic a la Facultat de Teologia de Catalunya, que estrena nou degà en la persona d'en Gaspar Mora; i enguany també a la nova Facultat Eclesiàstica de Filosofia, que té per gestor en Joan Enric Vives. Correlativament a aquestes dues inauguracions, iniciem també el curs al nostre Seminari.

Hem començat doncs un nou curs. També PORTAL OBERT l'inicia, i ho fa amb el goig de comptar amb cinq anys d'experiència continuada, d'esforços perquè aquesta nostra oferta de comunicació entre seminaristes sigui un mitjà autèntic de participació i col.laboració. Perquè tothom té un racó, una idea, un servei, una paraula concreta i escaient en cada número de la revista.

PORTAL OBERT vol potenciar aquest any nou, amb insistència, el retorn a la il.lusió inicial del neixement de la revista: ésser un medi periodístic i humà d'informació dels esdeveniments del Seminari, e les seves residències; d'aquells fets que afectin directement o directe al seminarista i alhora un paper en blanc per tots aquells membres del Seminari que vulguin imprimir-hi la seva opinió, la seva reflexió, el seu comentari frapant o copsador; obertament i lliure.

Cal recordar que la revista del Seminari és un instrument d'aquesta institució i per tant de tots els que la formen, no la tasca sacrificada d'uns redactors que només es representen a ells mateixos.

Si passeu la porta sempre oberta de la revista, trobareu un lloc reservat per a vosaltres. Només cal posar una mica de bona voluntat i els vostres talents i possibilitats sobre la taula. Ja sabeu a qui adreçar-vos.

Esperem la vostra col.laboració, el vostrè ajut i esforç per millorar i fer cada cop més interesant i atractiva la NOSTRA REVISTA!

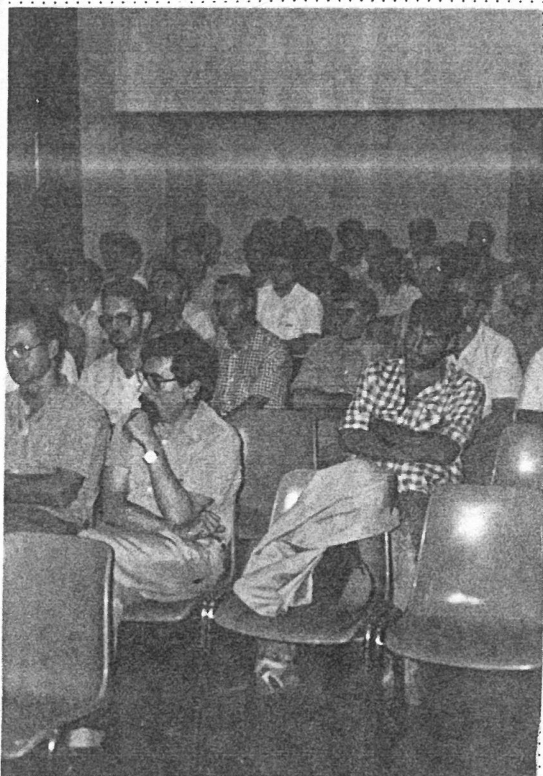
INAGURACIÓ DEL CURS AL SEMINARI

PER RAMON BOSCH

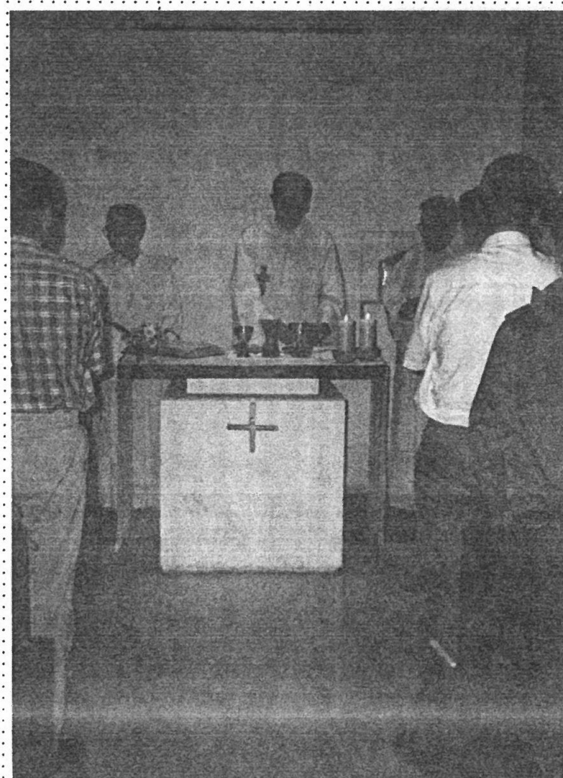
El propassat dia 3 d'Octubre, vigília de St Francesc, tingué lloc a la Residència de Diputació l'acte d'inaguració del nou curs de Seminari 1988-89. Com ja va essent tradicional l'acte tingué tres moments: la salutació del rector: Mn. Ramon Prat, L'Eucaristia i l'àpat dels membres de les tres residències.

La salutació de Mn. Prat s'inicià donant la benvinguda al nou curs en nom del Bisbe de Barcelona, i de forma especial als qui comencen la seva estada al Seminari (enguany en són 15). Es confirmava que en aquests moments es compta amb 89 seminaristes.

No es pot oblidar en aquest començament de curs l'entranyable figura de Mn. Manel Roig, superior que deixa el Seminari per incorporar-se a la tasca pastoral d'una diòcesi xilena. Mn Prat remarcava la tasca duta a terme per Mn. Manel, donant especial relleu a la seva senzillesa i al gust pel servei ben fet. Tots recordem de bon grat i agraïm les hores que en Manel ha esmerçat en el Seminari.

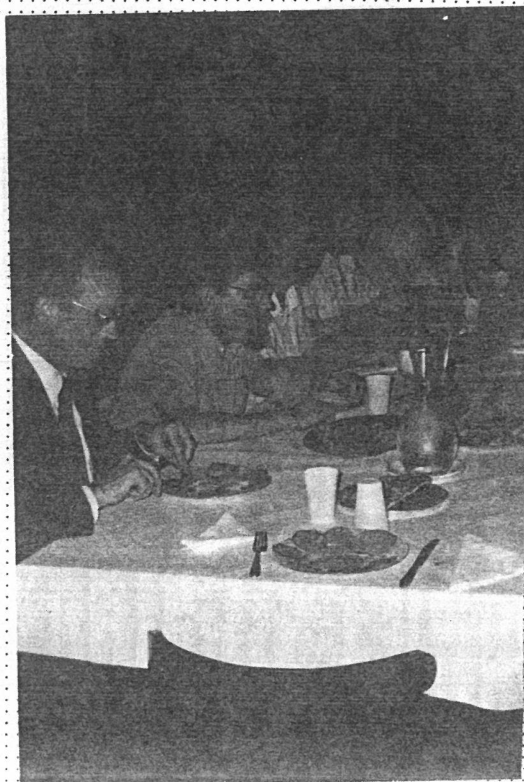

Tot seguit Mn. Prat remarcava la importància de la presència dels seminaristes a les comunitats parroquials, com a persona que fa una opció per al servei a l'església, i alhora cal que siguin caliu per al desvetllament de noves vocacions.

No podem oblidar tampoc aquest any la inaguració de dues institucions, d'un gran importància per l'Església catalana Primerament la creació del Seminari Interdiocesà: tot i que l'ideal de cada diòcesi fos tenir un Seminari propi, és important l'esforç de reagrupament. D'altra banda també enguany inicia el seu bagatge la nova facultat de Filosofia, que Mn Prat definia com "una oferta pel país", que és diferent sota un guiatge cristià". Cal que creixi en quan als serveis que pot prestar, i en diàleg amb la cultura d'avui.

Amb motiu de la cloenda de l'Any marià, Mn Prat, exhortà a seguir conreant els fruits que aquest periode hagi pogut sembrar, no podem quedar-nos només amb el record de les coses externes. Cal que descobrim, les arrels de Maria en la nostra vida, fent que la nostra Església sigui acollidora per a tothom.

En presentar el nou curs, explicava que així com l'estiu havia estat un temps per a verificar aquelles actituds madurades durant el curs, el periode de vida a les residències havia d'ésser "una escola de pregària, un espai on s'apren a pregar i estudiar amb afició". El temps de Seminari és un temps de convivència: "el futur pastor és un home que sap conciliar; cal que l'esperit de les benaurances sigui present. El futur de la diócesi depen del tarannà dels seu presbiteri".

El parlament de benvinguda de Mn Ramon Prat finalitzava amb la invitació a participar en les properes ordenacions sacerdotals dels llavors diaques: Jordi d'Arquer, Eduard Valiente i Jaume González.

Acte seguit tingué lloc la celebració de l'Eucaristia a la capella de la Residència dels seminaristes (al terrat de diputació). presidida per Mn Prat, fou concelebrada por tot l'equip de superiors: Mn Josep M. Jubany, Mn Joan-Enric Vives, Mn Francesc Prieto, Mn Felip-Juli, Mn. Eusebi Mansilla i ajudada pel diaca Mn Jesús Navarro. Durant l'Homilia i arran de la lectura del Bon Samarità, s'insistí en l'actitud de servei que ha de presidir l'actuació del seminarista i del prevere.

La trobada inagural del curs finalitzàva amb el sopar, preparat per les germanes carmelites missioneres, a qui hem d'agraïr tot el que fan pel Seminari. Ens acompanyà també en el sopar Mn Gaspar Mora, que aquest estiu ha estat nomenat nou degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. Acabà la celebració festiva amb la felicitació a Mn. Frances Prieto en la vigilia de la seva onomàstica i amb la foto de rigor amb els nous seminaristes.

ELS NOUS

els NOUS: FREDERIC ESTEVE, FIDEL CAMPOS, JOAQUIM VIOLETA, JOSEP LLUIS MIGUEL, JOAN COSTA, ALBERT MOLINER, JOSEP MARIA FONS, F.J. NAVARRO,BENJAMÍ BATLLE, LLUIS CABRERA, TONI RUBIO, CARLES SANS I XAVIER VIVES - NO Apareix a la foto en MARC VENERO)

CARLES SANS I PEROT

De Sant Adrià del Besós.

"La meva vocació va començar des de ben jovenet, però en va arrelar més des del "servei militar" i la decisió per començar va ésser des de l´any 1986 a rel d´un accident de moto. Vaig estar al Centre d´Acolliment i mercès als bons consells de Mn. Eusebi i als meus pensaments vaig pendre la determinació de seguir aquest camí. He d´agraïr l´aportació de tantes persones que han estat a prop de mi."

XAVIER VIVES

De la parròquia del Bon Pastor.

"Entrar al Seminari és l´emoció més consoladora, per els seguidors d´un coneixement més profond de Jesús..."

BENJAMÍ BATLLE VENTURA

Sarrienc de tota la vida i arboçenc en ma infantesa, vaig entrar al Seminari Menor el setembre de 1985, vaig ser crid per un somni i per un cartell "ens manquen preveres per servir la comunitat: vols ser-ho tú?". Tres anys després de la crida continuo fent camí.

LLUÍS CABRERA

Nascut a Badalona.

"Vaig entrar al Seminari quan feia sisè, quan vaig arribar a Primer de BUP em vaig plantejar la vocació i em varen oferir la possibilitat d´entrar al grup de "vocacionats". Encara hi continuo".

ORDENACIONS

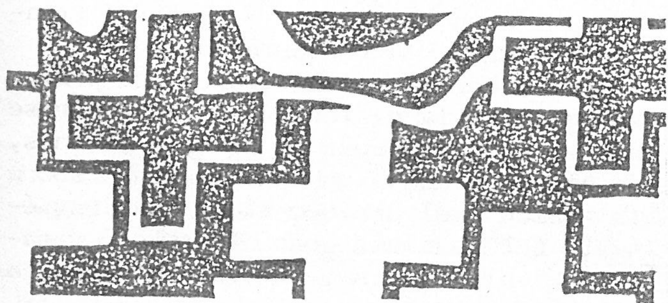
JORDI D´ARQUER

L´Església de Sta Maria del Taulat era ben plena en el moment d´iniciar-se un acte eclesial de vital importància! l´ordenació d´un nou sacerdot: en JORDI D´ARQUER I TERRASA. Una seixantena de preveres acompanyaven al jove que havia d´ésser ordenat.

Al costat de l´Arquebisbe Jubany seien els preveres que més han treballat al costat d´en Jordi: Mn. Prat (rector del Seminari), Mn Serrano (Vicari episcopal) i els altres capellans que han col.laborat pastoralment amb ell des de la seva marxa de la parròquia de Maria Mitjançera.

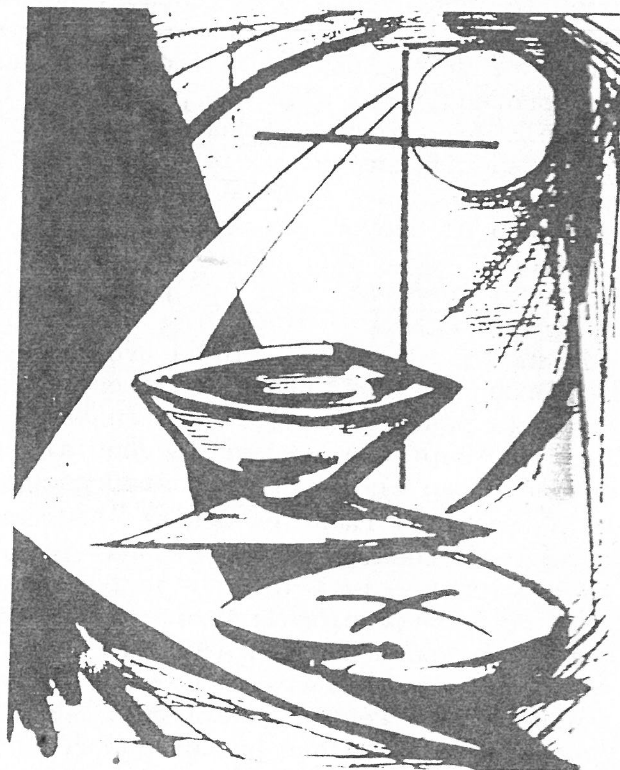
Molts joves omplien els bancs i el terra d´aquesta església del Poble Nou. La música a vegades un xic sorollosa també va estar d´acord amb les circumstàncies, bateria inclosa. Un grup de joves del mateix Poble Nou se´n va encarregar .

En acabar la celebració,en Jordi, va dirigir les seves primeres paraules com a prevere de la diòcesi de Barcelona, entonant un gran "GRÀCIES" a totes aquelles persones que havien influenciat en el seu procés fins al sacerdoci: la seva família, la seva parròquia originària: Maria Mitjançera i en concret a Mn Torner; al Seminari... i sobretot a les parròquies del Sagrat Cor i de sta Maria del Taulat al Poble Nou, als seus preveres, als grups de joves, a la Jobac, al MOVI, (que prèviament havia desplegat un parell de pancartes de recolçament) etc.

IGNASI NAVARRI

Un quart d´hora abans de començar la celebració, la Basílica de la Mare de Déu de Vallueflors rebosava de gent, mentre un jove intentava d´assajar els cants. L´orgue magnífic del temple i un orfeó. Més de trenta capellans, acompanyaven l´Ignasi al presbiteri. Tota la celebració respirava una olor d´alegria serena, de quelcom entranyable. Val a dir que en els moments oportuns, la intervenció d´un capellà va servir de catequesi al poble tot especificant els símbols i significat de cada acció dins la celebració de l´ordenació.

L´Homilia del Sr. Bisbe, Mons Joan Martí i Alanís, va conservar el to entranyable de la celebració, amb un estil dialogant. Va expressar la seva alegria, i l´esperança de poder ordenar-ne més en aquest temps d´escassetat. Va desitjar que el nou prevere se sentís bé dins d´una fraternitat sacerdotal senzilla i pobre. Congratulació als pares, que

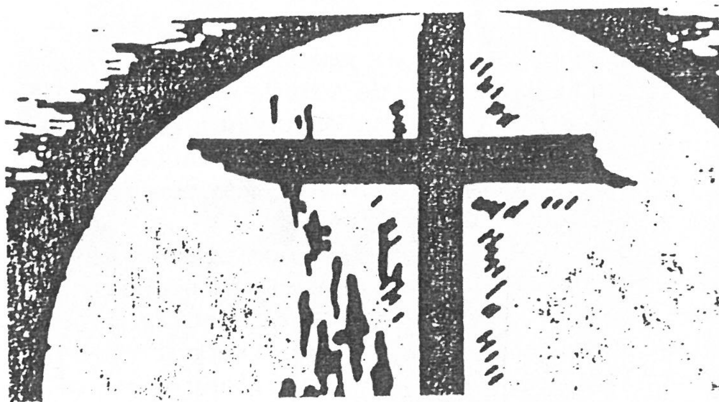
l'han acompanyat sempre, sense regatejar, tot afegint que *hi trobareu en aquest fill consol, gratitud i ajuda*. *No sempre les vocacions hi han trobat ajut, sovint per pretensions dels pares* Agraïment també als formadors, companys, parròquia i Maristes sobretot. Donà gràcies també per la pressència dels sacerdots *malgrat les dificultats de comunicació i dedicació pastoral*.

A continuació, parlà d'una manera molt planera sobre el ministeri del Prevere, a mena de catequesi per l'assemblea. El va definir com a enviat del Senyor, continuador del ministeeri dels apòstols. *Per això hi ha jerarquia* - va afirmar, perqué *tots som enviats, bisbes i capellans* i cal organitzar bé l'apostolat i la missió per ser ben fidels al missatge que es duu. *Hi ha tres característiques del ministeri: Primer: predicar la Paraula de Déu, hi ~~ha~~ molta ignorància* va fer referència a una enquesta que va fer el jovent del bisbat sobre temes de fe, donant com a resultat que la gent *esta desorientada. No pot ser que les coses fonamentals no les sàpiguen*. *El sentit de la vida cristiana és profund, cal algú que prediqui l'Evangeli del Senyor. Segona característica: *santificar el poble i administrar els sagraments* *perquè el prevere representa el Senyor més profonda i misteriosament quan és dóna en els sagraments*. I Tercera: *Fer de pastor, presidir i convocar el poble*. *Tasca important i delicada: hi ha ovelles que es perden i llops que les busquen*. *cal que els pastors coneguin les seves ovelles i sàpiguen agrupar la gent al seu entorn. Quan el pastor se'n despreocupa, se'n van i el ramat es desfà*. *Aquesta missió és fonamentalment humana: inclús la societat civil la té*. Va fer també una crida vocacional: *part del nostre ramat es perd per manca de pastors*. I va acabar amb una frase que va captivar l'assemblea: *Per la gràcia de l'Esperit Sant tindrem un altre pastor que reconstruirà en la seva vida totes les virtuts que el facin un bon servidor, un exemple per tots*.

En finalitzar la comunió, dos joves van expressar el sentiment d'agraïment i joia, amb afirmacions com *esns has ensenyat a estimar*, *que siguis molt feliç*, *continua essent jove!* o *gràcies Ignasi!*.

La veu tremolosa de Mn Ignasi també es va deixar sentir, donant les gràcies primer als pares i família, després al Sr. Bisbe, a continuació als formadors, parròquies i molts d'altres, que l'han ensenyat a estimar l'Església amb l'exemple, i posar el cor en Déu.

****JOAQUIM FLURIACH****

E D U A R D   V A L I E N T E

La parròquia de St Joan de Gràcia era plena alhora de l'inici de tant importan celebració (les 7 de la tarda). Un bon nombre de preveres i diàques acompanyaven l'Eduard vers el presbiteri de la parròquia mentre sonava "La marxa de l'Església".

L'Eduard va triar per la celebració la lectura de la vocació del profeta Jeremies (Jer 1,4-9), l'exortació a la reconciliació de 2 Cor 5,14-20 i l'Evangeli del Bon Pastor (Jn 10,11-16) que foren amplament comentats a l'homilia bilingüe, que realitzà el Cardenal Jubany.

Un grup coral i l'orgue de la parròquia animaren alguns cants de la celebració. Si bé van haver-hi cants per tots els gustos i edats: des de les cançons jovenívoles del grup "Kairoi" (a l'hora de la comunió) passant pel Virolai a l'hora del comiat o el "Veni Creator" enmig de la consagració.

En acabar la celebració el nou prevere comentà la dificultat d'expressar-se amb que es trobava en aquells moments, si bé pogué donar un bon comentari sobre la tasca del prevere al si de l'Església, tot fent una gran exhortació vocacional als joves perquè donin resposta a la crida de Déu.

CELEBRACIÓ DE ST LLUC A LA RESIDÈNCIA DE LA SAGRERA

Amb motiu de l'aniversari de l'apertura de la residència de La Sagrara, ens aplegarem un bon nombre de seminaristes; actuals residents, d'altres que haviem canviat; així com també companys de l'etapa diaconal i del presbiterat, que volien recordar el seu pas per la casa.

Mn Josep M. Jubany, actual superior de la residència, donà la benvinguda a tots els qui arribavem a la ja tradicional celebració d'aquesta diada.

Mn Ramon Prat, rector del Seminari, presidí la celebració eucarística (que per questions d'espai es realitzà a la parròquia de Crist Rei) acompanyat pel superior i per Mn Gaspar Mora, actual degà-President de la Facultat de Teologia de Catalunya (també antic resident), a més d'una bona colla de preveres i diaques.

A l'Homilia Mn Prat va incidir en els aspectes evangelitzadors o de missió de la vida del prevere, tot animant-nos a continuar aquella essencial convivència i amistat entre els qui formaran o formen ja part del presbiteri diocesà.

Acabada la missa; un sopar fred (on no mancava de res) donà un bon to de germanor i companyia. Amb uns quants canons i diversos cants, la festa es donà per finalitzada.

Mn Josep M. Jubany va agraïr a tots la pressència i citā als presents i als qui no havien pogut assitir enguany, a la propera festa de St Lluc-89, per tornar a reviure i retrobar, fets i persones, que ja formen part de la història d'aquella residència.

PERE MONTAGUT I PIQUET

RECÉS A DIPUTACIÓ

Mn Joan Enric Vives, fou el predicador del recés mensual del passat 29 d'octubre, a la residència de Diputació. La tònica general: el sacerdoci.

Calia un recés on el sagrament del sacerdoci fos vist en tota la seva dimensió PROFÈTICA-SACERDOTAL i PASTORAL ja que el sacerdot és un home que predica la Bona Notícia, interpreta els signes dels temps. És un home de Déu, un dispensador dels grans misteris de Déu: "Això és el meu cos..." I és un home que condueix el poble de Déu, vol fer camí amb ell, un pastor que coneix la gent i estima.

Per tant, ser sacerdot vol dir ser factor de Comunió, d'Unitat i de Missió. I tot això viscut en una característica: el Celibat, el sacerdot deixa tot per una causa, per un servei, per una identificació plena amb Jesucrist.

Amb tot cal tenir present que el sacerdot "és cridat" per Déu i que en el moment de la seva ordenació "és cridat" també pel bisbe i juntament amb ell tot

el presbiteri, ratificant així la crida de Déu amb una crida de l'Església.

Per exemplificar-ho contemplàrem les trés crides de Pere:

- -la primera, la crida a un Pere jove Una paraula de Jesús:"segueix-me" és suficient perquè Pere abandoni tot per seguir-lo. (Mt.4,18-22)
- -la segona, la crida conflictiva. Jesús li diu:"Vine" i Pere veient la barca batuda per les ones té por: "Senyor,salveu-me!" (Mt.14,22-23).
- -la tercera, la crida a un Pere madur "Pere,m'estimes? Pastura les meves ovelles"(Jo.21,1-18).Pere viu de la RESSURRECCIÓ, el PERDÓ: torno a confiar en tu!! Un Pere madurat pel seu pecat, pel seu penediment i que estima com mai el Mestre: "Senyor,vós ho sabeu tot, vós sabeu que us estimo

I malgrat les nostres febleses exteriors -contradiccions,celibat,riquesa...- i interiors, -enveges, orgull...- com diu Joan Pau II, cal una Represa Espiritual, un trobament diari amb les belleses i misèries humanes. Una represa dels compromisos del sacerdot: Acolliment-Escolta-Comprensió-Compartició.("fer-se pobre amb els pobres" A.Chevrier).

Finalment, en el text del reçés, Joan Pau II exhorta als sacerdots a que, malgrat les dificultats interiors o exteriors que el Senyor coneix de cadascú, calia restar fidels a la vocació rebuda, als diversos compromisos que fan del sacerdot un home totalment disponible als servei de l'Evangeli. I mai deixar de plantejar-se la pregunta que feu Jesús a Pere:

"M'estimes,m'estimes de debó?"

JORNADES DE FORMACIÓ I CONVIVÈNCIA

El passat 28 d'octubre els seminaristes assistíem a la primera Jornada de Convivència i Formació del curs 88-89.

Fou convidat el P. Manuel Lecha (mercedari) que ens parlà de la immigració: un greu conflicte que condueix, en el cas de Barcelona, al sorgiment d'un nucli social etiquetat com a "marginat".

Deia el P. Lecha que a Catalunya, existeixen actualment uns 122.000 immigrants, dels quals podriem fer la següent distinció:

Latinoamericans:	51.000
Marroquins:	20.000
Filipins:	17.000
Centro-africans	11.000
D'altres	LA RESTA

Els quals, amb unes característiques ben diferents, intenten fer front a un món desconegut en el que creuen que podran arribar a una situació social en la que podran ser reconeguts com "algú", si més no a una situació on els problemes legals (llei d'estrangeria, dret de residència, contracte de treball, sense abusos administratius, etc...)*per exemple els negres del maresme*, i els problemes socials (racisme, política del temor per part de l'Estat,..) puguin ser solucionats, o almenys se ls pugui ajudar a no malviure.

EL P. MANUEL LECHA

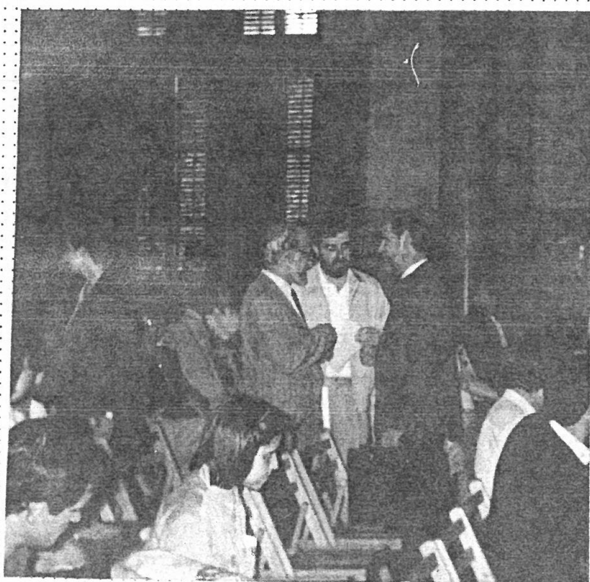
Aquesta és la dura tasca que ha escollit el P. Lecha. Ell, com a mercedari, vol servir als més pobres i marginats de la societat, perquè com diu Jesús: "Ells seran anomenats fills de Déu".Aquesta és en definitiva la tasca de la Comissió Diocesana d'Immigració: integrar els que venen de fora en una societat hostil.

NOTICIES

INAGURACIÓ DEL SEMINARI INTERDIOCESÀ

El passat dia 5 d'octubre els bisbats de Girona, La Seu d'Urgell, Solsona, Tarragona i Vic, vàrem inaugurar el nostre Seminari situat al carrer de Casp n.º 49 de Barcelona.
Vàrem començar la festa celebrant l'Eucaristia presidida pels nostres bisbes acompanyats dels rectors dels seminaris diocesans, les autoritats acadèmiques de la Facultat de Teologia de Catalunya i els professors d'aquesta Facultat que són dels nostres bisbats.

En l'Homilia el Dr. Torrella, responsable episcopal del Seminari, ens va encoratjar a portar amb entusiasme cap endavant aquesta nova "aventura".

MN JOAN BUSQUETS (DRETA) ÉS L'ACTUAL RECTOR DEL SEMINARI INTERDIOCESÀ, MN ARMAND PUIG (CENTRE), VICE-RECTOR

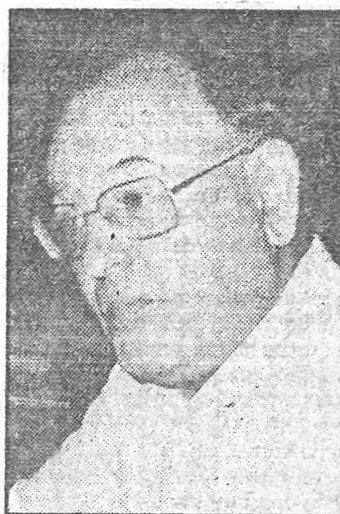
Acabada l'Eucaristia vàrem dinar tots junts. L'àpat va ésser ben interdiocesà, ja que cada diòcesi va aportar algun plat característic de les seves comarques (entremesos de Vic, arròs de Tarragoina, xai de Solsona. Formatges d'Urgell, pastís de Girona...).

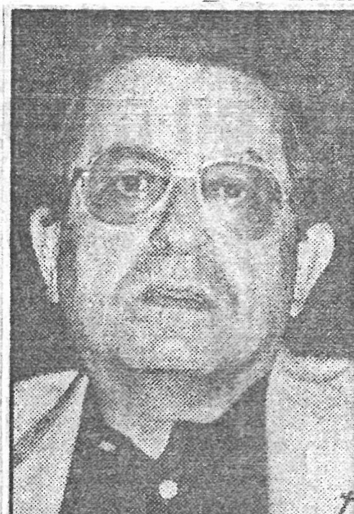
Acabat l'àpat, Mn. Busquets, rector del Seminarim el Dr. Torrella i el Dr. Carles, varen adreçar unes paraules d'agraïment a tots els qui ens varen acompanyar en aquesta diada, i amb un brindis vàrem cloure l'acte.

EL SEMINARI INTERDIOCESÀ

INAGURACIÓ DE L'INSTITUT DE TEOLOGIA

L'Institut de Teologia inaugurà oficialment el curs el dia 3 d'octubre a les 7 de la tarda amb la lectura de la lliçó inaugural que aquest any fou encarregaga a Antoni Pladevall i Font, professor d' Història eclesiàstica a l'Institut. El tema de la lliçó fou "L'Església i el mil.lenari de Catalunya".

ANTONI PLADEVALL (AUTOR DE LA LLIÇÓ)
JOAN GUITERAS (DIRECTOR DE L'INSTITUT)

El professor Pladevall inicià el seu parlament comentant el sentit del mil.lenari de Catalunya, assenyalant la negativa del comte Borrell II a retre vassallatge al rei franc Hug Capet com el pas crucial en la configuració dels comtats catalans com a realitat independent.

Antoni Pladevall destacà el paper que jugà l'Església en aquesta Catalunya mil.lenària que ell anomenà pre-Catalunya, i com aquest paper contribuí en gran manera a la consolidació de Catalunya com a tal, en especial en dos camps concrets: en la configuració interna del país i en el camí vers la sobirania.

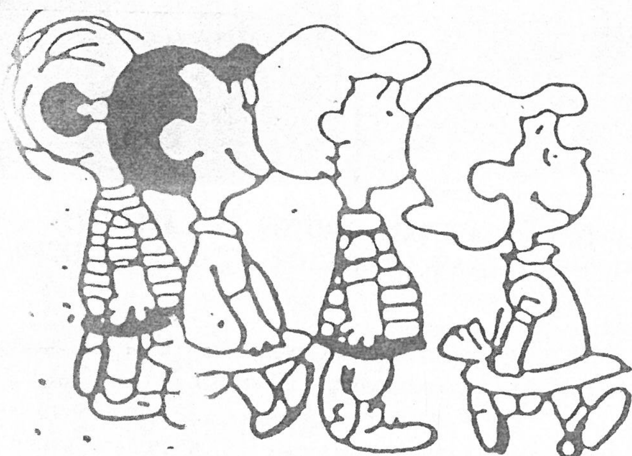
PER JOAQUIM FLURIACH

INICI DE LES CLASSES

El dilluns dia 3 d'Octubre, es realitzaren les primeres classes del Curs 1988-89 a la Facultat de teologia i a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia, essent la creació d'aquesta darrera la gran novetat per aquest curs.

A les 9,10 del matí els alumnes es congregaren a la Sala I, on es donà inic al curs amb una pregària, seguida d'una salutació i un breu comentari del nou degà-President, el Dr. Gaspar Mora i Bartrés, i del vice-degà, el P. Ignasi Salvat, que repeteix en el càrrec. El secretari de la Facultat, Vicenç Bosch donà a continuació avisos de tipus pràctic

Finalitzat aquest petit acte, els alumnes es traslladaren a les seves classes on escoltaren la presentació dels seus respectius cursos. A segona hora del matí (10,05) els alumnes tingueren la primera hora lectiva del curs 1988-1989.

CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA

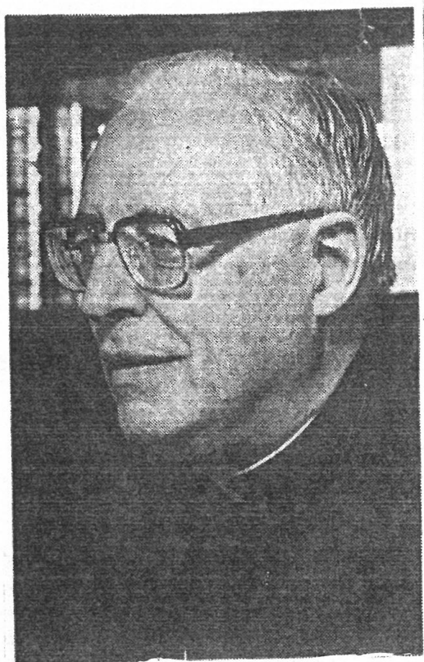
L'homilia que pronuncià el Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany durant la celebració de l'Eucaristia d'inaguració del nou curs 88-89 dibuixa com en un teló de fons el paper de l'Església i, en concret de les nostres Facultats, i al món en que vivim. Amb clares i breus paraules fa present el tema del diàleg fe-cultura de prou actualitat, i expressa vivament la seva confiança en la tasca a realitzar pels creients del nostre país.

Però. Com ha d'ésser el nostre testimoniatge perquè esdevingui il.luminaDOR i transformador d'aquest cor vell al nostre país?

Començà demanant que l'Esperit ajudi lEsglésia, que "no es cansi de pregar i donar gràcies a Déu", per tal de poder i saber llegir "amb alegria i esperança" els signes de la presència de Déu en el món actual: els signes dels temps.

Cal demanar tambe a l'Esperit que, a més de la lectura dels "signes dels temps", sapiguem estar en el nostre lloc dins "els temps", "amb fermesa, esperanç i fe". Tot remarcant especialment "amb caritat: amor a Déu, a l'Església, i als homes i dones de la nostra nació catalana". Tal com Jesús a l'Evangeli, es testimoni enmig dels que el van veure créixer: testimoni de religiositat (celebrant amb ells); de servei al poble (proclamant l'Escriptura) i de donar a conéixer la seva missió

Text evangèlic que li serveix de trampolí per parlar de la necessitat que té la gent que ens envolta del nostre testimoni i de la nostra professionalitat intel.lectual. I una cosa va de bracet amb l'altra: "la fe i l'estudi de la teologia ha d'enfortir el testimoniatge creient enmig d'un poble concret". "Un testimoniatge que porti a una acceptació de la fe als nostres dies", davant d'un entorn blasmat per unes filosofies que "deixen de banda el trascendent", creant maneres d'entendre l'home totalment deshumanitzades. I afirma: "la filosofia està malalta". Cosa que enmalalteix la nostra societat. Per això, quan fem teologia, per tal que sigui ajut eficaç, cal tenir en compte en primer lloc l'home d'avui, i descubrir-hi al fons la veritable set de Déu, al dessota de les crostes de l'increença.

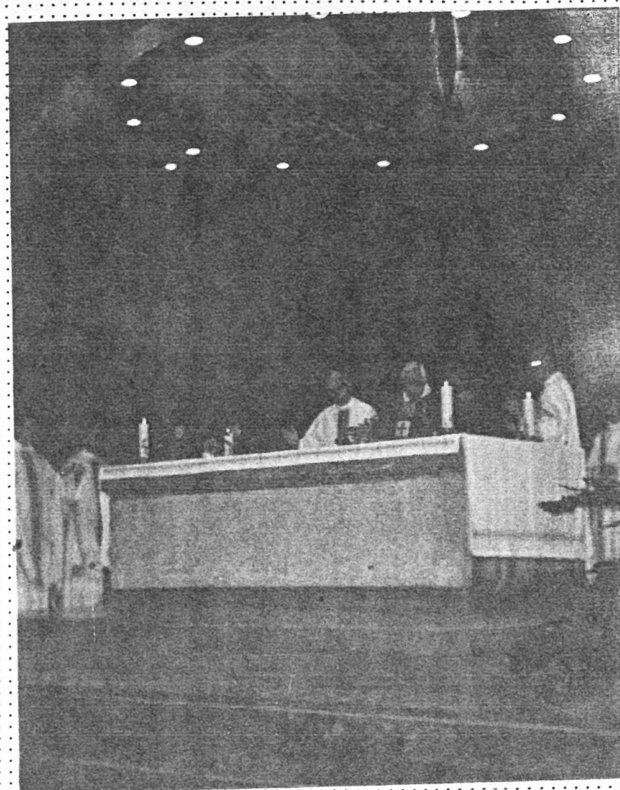
Cap al final, no faltava pas alguna reflexió entorn del Mil.lenari de Catalunya: "des de bon començament l'Església hi ha estat sempre present. En alguns moments no hi ha sabut estar al nivell que calia". Però malgrat tot, "forma part essencial de l'autèntica tradició catalana". És aquí on entenem l'afirmació que fa abans: "el testimoniatge crea cultura". Gràcies als exemplars testimonis de la nostra història, tenim la cultura que tenim, prou ho sabem tots. I

Ho resumeix ell mateix: cal "apòstols de la intel.lectualitat i de la cultura" La nostra Facultat -nosaltres, estudiants i professors-" està cridada a il.luminar els professionals de la nostra terra catalana" (filòsofs, científics, catedràtics...). Les exigències són clares, si ens aturem un moment davant del Sagrari i davant del diari. "Parlem massa, teoritzem encara més". Cal fer "Com Jesús de Natzaret: molt d'estudi, seriós esforç d'investigació, per obtenir un alt grau de preparació intel.lectual", per poder donar respostes creients sòli-sòlides i vàlides. El nostre Sr. Cardenal no se n'està d'exigir-nos: "no hem de tenir por", "ben esforçats en el treball" atents a les necessitats dels homes d'avui".

aquest camí és el que ha de seguir l'Església al nostre país: amb "sentit i voluntat de seguir una construcció i manteniment de Catalunya". "Ens hi hem de sentir cridats i compromesos". El Sr. Cardenal, però, no deixa d'encoratjar-nos: "cal fer un examen de consciència i llençar-nos al futur. Amb fe, seny i sense por". Una Església ferma i forta enmig del món".

No falta mai tampoc en els seus parlaments de pastor la mirada vers la Mare: "Seu de la Saviesa", que "sota l'advocació de la Mercè intercedeixi, perquè la Facultat de Teologia i la de Filosofia siguin animades per la força i joia de l'Esperit Sant".

Tot un programa de fons que els alumnes i els professors hauriem de tenir a la capcelera del llit. Així, tindrem i deixarem els futurs catalans, el país, la gent, la cultura i la fe que ens mereixem. O almenys, no tindrem el regust amarg d'haver perdut el temps.

INICI DE CURS A LES DUES FACULTATS

NOU DEGÀ I NOVA FACULTAT

DR. GASPAR MORA

El nou degà de la Facultat de Teología de Catalunya, va iniciar l'acte d'inauguració del nou curs. Després de les salutacions de rigor, declarà les seves intencions de treball i de servei pel seu deganat. Tot seguit va fer un repàs de l'any anterior, precedit de l'agraïment i reconeixement a la tasca del seu predecesor, Mn. Matabosch. També va felicitar la nova Facultat Eclesiàstica de Filosofía, i va destacar la seva importància en el camí comú fe-cultura.

Acabat l'esment de totes les activitats i publicacions del curs anterior va concloure el seu parlament desitjant que siguin "signes d'aquella plenitut interior que no es veu" que dóna raó de tot el nostre esforç.

MN. JOAN ENRIC VIVES

Expressant que era per ell un honor inmerescut l'encàrrec de presentar la nova facultat, recordà tant la seva història -partint i reprenent la tasca de la Facultat de S. Francesc de Borja i aprofitant els estudis filosófics de la Facultat de Teología de Catalunya- com la dels passos donats per la consecució d'aquesta fita.

Citant el Decret de la Congregació, Mn. Vives va definir la tasca de la nova Facultat ddient : "Que la Facultat estudii amb medis propis de l'investigació ciientífica les qüestions filosófiques recolzada en el patrimoni filosófic, investigüin la seva solució a la llum de la raó natural i demostrin la seva coherència a mb la visió cristiana del món, de l'home i de Déu, tot possant a plena llum les relacions de la filosofía amb la teología correcta.

Per això expresssà el desig de la millor col.laboració i el millor esperit de servei amb la Facultat de Teología de Catalunya, tot mantenint l'autonomía propia de finalitat, objectius i gestió. Finalitzà dient que desitjava que la Facultat fos un testimoni del treball rigorós, de dedicació a l'investigació, de pensament que sap obrirsevers el coneixement de la trascendència i prestar així una col.laboració a la presència dialogant en el marc de la cultura catalana.

VALORACIO

Em sembla una síntesi bastant aconseguida, que revela un treball honest i de molts anys de madrració i notable esforç que recerca, a partir d´una renovada tradició agustiniano-tomista nous camins en diàleg amb les noves filosofíes. I sempre és d´agraïr en un panorama bastant mediocre i mancat d´imaginació que algú tracti, més enllà de la pura acumulació bibliogràfica o d´un pensament merament repetitiu, d´oferir amb valentía una síntesi personal, un pensament suggeridor i lluminós.
La seva visió tracta d´ésser omniabarcadora de la realitat i de no esmicolarla en ocmpartiments estancs, sino de mostrar darrera les velles i aparentment insuperables dualitats la radical unitat del real.
Hom li suggereix l´enfocament del P. Coll un intent d´exploració de la intuïció de Pascal de les "raons del cor" i del seu estatut propi de certesa, l´unic válid en l´estadi de les relacions interpersonals,sense renunciar al seu carácter raonable, peró mostrant la superació d´un criteri unívoc de raonabilitat.

Es d´agraïr que el Dr. Coll no oculti que la seva és (com la dels personalistes) una reflexió feta des de l´experiència creient, ni el "salt" radicalment nou que la fe suposa. Ara, penso que aquest "salt" queda només postul.at peró no s´expliciten les condicions que el fan possible, i això fa que quedi una mica com un "salt" purament intel.lectual (?). Amb tot, en una síntesi difícil, sempre oscil.lant entre el fideisme i el racionalisme, es normal que es tendeixi vers un dels dos termes. El mateix diàleg portará a fer les correccions que hi manquin. En aquest cas, sempre hi haurà el perill que la rigurositat del pensament transcendental ofegui la lluminoistat tan intuïtiva del personalisme. I fins i tot em pregunto fins a quin punt dos filosofíes de caire tan diferent i que parteixen d´opciòns personals diverses són reconciliables. Amb tot, el caire d´esbòs del seu pensament d´aquesta lliçó inaugural obre a la lectura de la seva tesi doctoral i a un dîàleg més profund a partir d´ella.

E N T R E V I S T A

En aquest número de la nostra revista hem volgut que tres professors, tant de la nova Facultat de Filosofia com de la de Teologia responguessin a unes preguntes sobre la creació de la nova Facultat Eclesiàstica i la lliçó inaugural que va presentar el P.Coll.
Els professors són: en Josep Mª Rovira Belloso, en Josep Mª Via Taltavull i Eusebi Colomer.

Les qüestions són les següents:

1.-Quina importància creu que pot tenir la Facultat Eclesiàstica de Filosofia en simateixa i en relació als estudis teològics?

2.-Creu que hi haurà un resposta positiva per part de l´alumnat?.
Existeix una inquietut real per l´estudi de la filosofia?.

3.-Com veu el panorama actual de la filosofia a Catalunya?
Quina influència pot tenir a llarg termini la Facultat Eclesiàstica de Filosofia?.

4.-Podria fer-nos una valoració de la lliçó inaugural del Pare Coll?

JOSEP Mª ROVIRA BELLOSO

1.- En si mateixa té l'importància de donar coherència i altura als estudis filosòfics i de cara a la Facultat de Teologia tot i que en un moment vàrem veure que l'esquema de filosofia incorporada a la teologia mostrava bé el rol dels estudis filosòfics, però en el fons aquesta visió de 2 anys dedicats no només a la informació sinó a la formació filosòfica, permetrà respondre al nou repte que el teòleg no sols explica arran de terra una fe, sinó que ell mateix la proclama i li dóna una interpretació universal (mostra la intel.ligibilitat de la fe).

2.- M'ha semblat que no hi ha entusiasme ni hostilitat. Hi ha una espectativa de tipus constructiu, una ona de simpatia vers la nova Facultat. i això és suficient i alhora important.

3.- Avui dia a Catalunya els filòsofs fan una funció pública semblant a la que en temps de la Renaixença van fer els poetes.
N'hi ha molts que s'expressen als mitjans de comunicació, a vegades en termes crítics respecte de la fe. La presència de cristians i d'institucions cristianes que conreuen la filosofia enmig d'aqueste ebullició cultural és bona i per tant em sembla molt oportuna la creació de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia, sense rivalitzar amb ningú però sent instrument de diàleg.

4.- La lliçó inaugural és expressió de la seva tesi doctoral defensada amb total èxit a la Facultat de Filosofia.
Es reprenen amb gran potència les doctrines del personalisme i d'alguna manera es sintetitzen amb el corrent del tomisme transcendental de Rahner, Lotz,...
Representa una actualització d'aquesta mentalitat que està cridada a ser una veu que se senti i es debati tant en l'àmbit filosòfic com eclesial. Considero que és una obra molt important per l'altura del pensament.

JOSEP Mª VIA TALTAVULL

1.- Com oferta a la societat d'una reflexió seriosa, honesta i culturalment vàlida, la Facultat Eclesiàstica de Filosofia és un servei a la memòria històrica -la tradició metafísica occidental- i a la vegada pot ser un bon intent de recerca i diàleg amb el nostre present tant funcional i tecnocràtic. També la nostra època amaga quelcom peculiar de l'esperit. Pel que fa a la teogia, sóc dels qui pensen que no hi ha (almenys per ara) cap teologia seriosa sense una bona filosofia.

2.- No crec que una Facultat Eclesiàstica de Filosofia tingui gaire alumnat. Penso, però, que si som fidels al nostre ideari -que es pot llegir al calendari d'aquest any- hi haurà un nucli d'universitaris que vindran a la Facultat, al menys per algunes assignatures. Aquests nois i noies, juntament amb els qui més específicament es preparen per a la teologia, poden ser un bon estel en el firmament català de cara a un humanisme d'inspiració cristiana.

Pel que fa a la inquietud pel "filosofar" penso que, en una època sense reflexió sapiencial sempre hi ha minories -ben sovint laiques que la senten i tenen dret a trobar uns àmbits on s'eduqui, s'afini i s'eixampli-.

3.- Molta filosofia de diari. Força assaig. Alguns estudis radicals sense massa geni i també la manca de "mestres" de pensament. En conjunt, fa l'impressió d'un pensament fragmentari i "light". D'altra banda, és gairebé el mateix panorama que a d'altres països amb molta més tradició filosòfica que nosaltres. Pel que fa a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia la vull imaginar -com ja he insinuat- com un lloc de treball ben fet, de diàleg sincer i honest amb la cultura del moment i de memòria mai perduda del nucli metafísic de la realitat.

4.- És un treball molt pensat i desde fa molts anys. Recordo les primeres vegades en que el P.Coll i jo discutíem d'aquests temes a finals dels seixanta. La lliçó inaugural em sembla un fruit madur de les intuicions i opcions que el P.Coll tenia ja llavors. Un treball ben fet que no deixa -almenys a mi- indiferent.

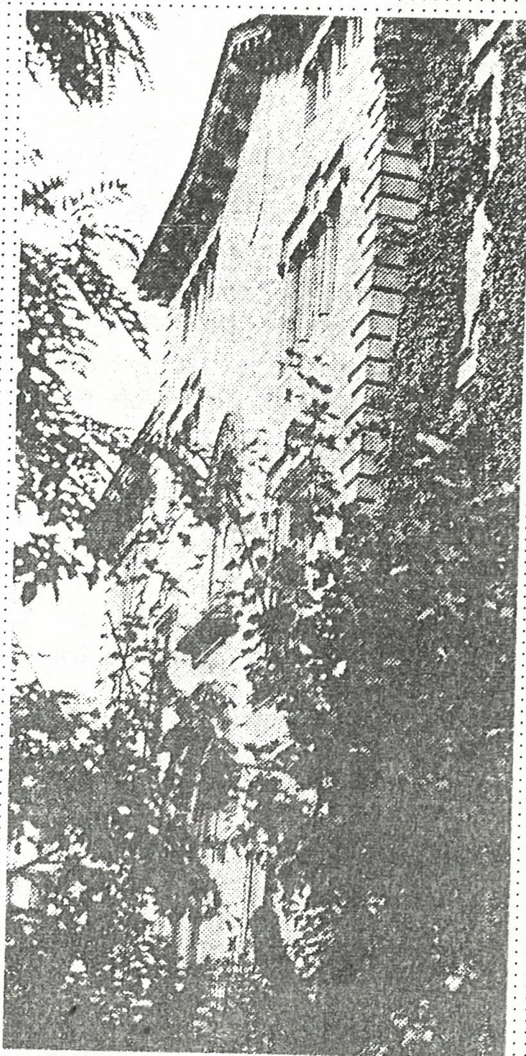
EUSEBI COLOMER

1.- Per a respondre adequadament a aquesta pregunta, cal agafar el fil de més amunt. Cal partir del fet que en la tradició catòlica la filosofia forma part integrant dels estudis teològics. Com deia el nostre Ramon Llull, "filosofia és molt necessària a saber teologia". Primerament hi ha una necessitat de caire instrumental. Per a expressar intel.lectualment el contingut de la fe cal tenir a mans un utillatge de nocions i conceptes que siguin el vehicle d'aquesta expressió, és a dir, el que anomenem un llenguatge tècnic. I com que la teologia no sempre el té, el manlleva a la filosofia. De fet, la història de la dogmàtica cristiana és, almenys en part, la història dels manlleus lingüístics que la teologia ha fet a la filosofia.

Després hi ha una necessitat de caire intel.lectual. En el seu esforç per a fer intel.ligible la fe a l'home d'un època determinada la teologia no pot deixar de banda la imatge que aquest home té de si mateix i del món. Ara bé, la filosofia, en frase de Hegel, és "una època enlairada al concepte", és a dir, és la quinta essència del tarannà espiritual d'una època, l'expressió contemporània més depurada de l'autoconsciència de l'home De fet, la majoria dels teòlegs actuals depenen d'algun corrent filosòfic concret, si no arramblen tot el que poden, sense massa coherència, de les filosofies en voga. És millor, en qualsevol cas, reconèixer aquesta dependència de manera conscient que no dependre de tota una sèrie de tesis o d'actituds filosòfiques del passat o del present sense tenir-ne consciència.

Finalment hi ha una necessitat de caire teologal. La fe, com a tal, no recolza en cap filosofia, sinó només en la Paraula de Déu. Esdevé, però, que aquesta Paraula emplaça l'home que l'escolta davant la seva veritat més pregona i més total, una veritat en la qual tot home, ho vulgui reconèixer o no, ja ha estat atrapat, per bé que, com diu bellament el pare Rahner, aquesta presó és en el fons alliberadora, per tal com coincideix en darrer terme amb l'amplària infinita de Déu i de la seva autodonació gratuita. En altres mots, la revelació cristiana inclou una metafísica implícita, una concepció de l'home com a capax Dei, com un ésser obert a l'Infinit trascendent, que és tasca de la filosofia explicitar-ho. La unitat de filosofia i teologia es fa present, doncs, en el si de la mateixa existència creient que reflexiona sobre la totalitat de la seva experiència. En aquest darrer sentit, la filosofia com a filosofia històricament "cristiana" és un moment interior de la teologia. Per això en la història del pensament cristià els grans teòlegs van ésser sempre grans filòsofs i viceversa.

Ara, la filosofia només duu a bon terme aquesta seva "diakonia" teologal en la mesura en què és autènticament filosofia. Els succedanis i les mitges tintes no serveixen per a res. Heus ací la paradoxa de la "filosofia cristiana": per a ésser "servents de la teologia" cal que sigui "senyora" a casa seva. Aquí rau al meu entendre la importància de la Facultat de Filosfia que l' Església de Barcelona acaba d'estrenar. En potenciar, els estudis de filosofia, la Facultat potenciarà també els de teologia. Els professors podran esmerçar-se a la seva tasca sense complexes de cap mena. Els alumnes disposaran almenys de l'opórtunitat d'"entrar" en la filosofia i no només de "passar-hi". Com deia Llull que feien amb la seva Art, "com gat entre brases". Cal tenir ben clar que aprendre a pensar no és com bufar i fer ampolles. Demana no solament temps, sinó sobre tot atenció i dedicació d'alguna manera exclusives. La filosofia només s'aprén, quan s'hi entra a fons. Altrament el seu aprenentatge no serveix per a res.

2.- Em sembla que són els alumnes els qui haurien de respondre a aquesta pregunta. De totes maneres, és clar de fet, que hi respondran. I jo espero que la seva resposta serà positiva. Haig de dir-vos que en aquests darrers anys he constatat un augment gairebé constant de l'interés dels alumnes per a la meva disciplina, un interés que d'altra banda és quasi sempre correlatiu amb la seva preparació intel·lectual. En aquest sentit jo no sóc pessimista, sinó optimista.

3.- La filosofia a Catalunya presenta avui un panorama contradictori. D'una banda no té massa importància socio-cultural, sobre tot si la mesurem amb les mesures del nostre món no ja només científic i tècnic, sinó sobre tot utilitarista, consumista, massificat. En aquest món la filosofia no serveix per a res. És normal, doncs, que en general i sigui cosa de minories. D'altra banda, l'augment extraordinari que en aquests darrers anys ha experimentat l'ensenyament mitjà i universitari ha donat lloc a un augment proporcional de les persones dedicades professionalment al conreu de la filosofia i, com a conseqüència, a un augment correlatiu de l'interés per la filosofia i de les publicacions de caràcter filosòfic. Ara, aquesta represa filosòfica ha tingut lloc de fet en un moment històric i cultural caracteritzat pel cansanci intel·lectual, l'absència de valors, els desinflaments dels ideals, la crisi de la raó i de la metafísica, en una paraula, en un temps indigent on l'home occidental passa per l'experiència del desengany i sent, vulgues que no, la temptació del nihilisme. La filosofia aleshores té el perill de cercar una sortida a aquest atzucac en el conreu de la seva història mil·lenària -val a dir que en aquest aspecte, a casa nostra es fa força feina- o de caure en la frivolitat, l'escepticisme i la sofisteria. En aquestes circumstàncies la sortida propugnada per alguns per a sortir de la crisi, l'anomenat "pensament tou" o "dèbil", és a dir, el nihilisme optimista, la finitesa acceptada, en darrer terme, l'apropiació i no la superació de la crisi, no em sembla cap sortida. Cal encarar de ple un cop més la problemàtica ontològica i personalista. Em sembla que aquesta és exactament la tasca que hauria de dur a terme a llarg termini la nova Facultat Eclesiàstica de Filosofia.

4.- La lliçó inaugural de P.Coll és ja un intent força reeixit d'encetar aquesta tasca que suara esmentava. Fixem-nos que en la seva primera part cerca l'integració de dos corrents filosòfics que participen en el gir antropològic de la filosofia del nostre temps: el transcendental i el personalista, però que permeten també recuperar a un nou nivell la problemàtica metafísica de la gran tradició grega i cristiana.

Pel que fa a la segona part, el P.Coll hi desenvolupa amb tots els ets i uts un tema central de la filosofia i de la teologia clàssiques; el del paper de la raó i la fe en el coneixement natural de Déu, però ho fa des de la perspectiva existencial, concreta i unitària, de la teologia més recent, segons la qual a Déu només se'l coneix des de Déu, és a dir, que en la nostra economia històrica de salvació l'home no realitza activament la possibilitat racional de conèixer Déu, si Déu mateix no li surt a l'encontre amb la seva autocomunicació gratuïta, i aleshores, rebutjada la dicotomia que establia un doble camí vers Déu, el de la raó i el de la fe, l'acte d'accés racional a Déu es fa palès com la intraestructura de la nostra fe en Déu i, per tant, com el lloc privilegiat on es realitaz concretament i existencialment la unitat de filosofia i teologia.

ENRIQUE HIDALGO I CUMPLIDO

BASES
del Concurs de Cartells Dia del Seminari

Els Rectors dels Seminaris de Catalunya i Balears convoquen el quart concurs de Cartells per seleccionar el cartell que anunciarà el Dia del Seminari de 1989. S'estableixen les següents

BASES

1. El cartell ha de tenir les següents característiques:
   Un format màxim de 35 x 50 cm i un mínim de 25 x 35 cms. i ha d'estar fet a quatre colors.

2. El cartell haurà de contenir el lema d'enguany: **"Ens calen capellans per evangelitzar", "Dia del Seminari 1989".**

3. El jurat tindrà en compte la qualitat artística del cartell, així com que posi en relleu la temàtica vocacional i el lema del dia del Seminari.

4. Els originals hauran de ser entregats abans del dia 1 de desembre del 1988, al carrer Diputació, 231 - 08007 Barcelona, o als Seminaris de la Diòcesis de Catalunya i Balears, indicant al sobre "Concurs Dia del Seminari". En un paper a part, hi constarà el nom i l'adreça del concursant.

5. El jurat estarà format per artistes i professionals, així com per tres representants dels Seminaris de Catalunya i Balears, un dels quals actuarà com a secretari.

6. El cartell guanyador serà premiat amb cent mil pessetes i serà el que es publicarà per anunciar el Dia del Seminari.

7. El jurat es reserva el dret de declarar desert el premi, així com de donar dos accèsits de cinquanta mil pessetes i vint-i-cinc mil pessetes respectivament al segon i tercer finalistes, si ho creu oportú.

8. El veredicte del jurat es farà a conèixer a partir del dia 2 de gener a través dels mitjans de comunicació.

9. Es farà una exposició pública al Seminari de Barcelona de tots els cartells presentats.

10. El veredicte del jurat serà inapel.lable.

11. Els originals no premiats es podran retirar a partir del dia 15 de gener al lloc on s'hagin entregat.

COL·LABORADORS

HAN COL.LABORAT AMB AQUEST NÚMERO:

RAMON BOSCH I VENDRELL
JOAN CABOT I BARBANY
EUSEBI COLOMER
JOAQUIM FLURIACH I DOMINGUEZ
SERGI GORDO I RODRÍGUEZ
ENRIQUE HIDALGO I CUMPLIDO
++EL SEMINARI INTERDIOCESÀ
JOSEP MARIA JUBANY
PERE MONTAGUT I PIQUET
++ELS NOUS++
JOSEP MARIA ROVIRA BELLOSO
JOSEP MARIA TURULL I GARRIGA
JOSEP MARIA VIA